

DE HOED VAN OPA MALLONI

Het was het begin van de zomervakantie. Ik was bij mijn oma op zolder en ik deed iets wat niet mocht. Want dingen die niet mogen, zijn het allerleukst. Ik snuffelde in de geheime kist van mijn opa. De geheime *verboden* kist! Je denkt nu vast: HUH? En terecht, want wat kan er nu geheim en verboden zijn aan een kist?

Dat zal ik je vertellen.

Mijn opa was ooit een beroemde goochelaar. Zijn naam was Marcello Malloni, Maestro van Magische Mirakelen. Tenminste, dat stond op de vergeelde aanplakbiljetten die in de kist zaten. Mijn opa kon alles laten verdwijnen. Dat wist ik uit de plakboeken die er ook in lagen. Het begon ooit met een konijn, toen een kat, toen een hond en de zaken werden steeds groter. Mijn opa droomde ervan dat hij zelfs een olifant zou kunnen laten verdwijnen en verschijnen. Dat is nog eens wat anders dan een ei uit iemands neus of oor toveren! Een olifant verstop je écht niet even in iemands oor.

Op een dag lukte het hem een echte olifant weg te toveren. Mijn opa gooide een doek over de olifantenkooi, na een spreuk en een lichtflits trok hij de doek weg en toen...

TADAA, de olifant was verdwenen en in de kooi zat mijn oma in een mooi glimmend balletpakje. Dat soort dingen kon mijn opa. Totdat hij zelf verdween, jaren en jaren geleden. Niemand wist waar hij gebleven was. Hij was gewoon... weg.

‘Toni!’ Mijn moeders stem galmde door het huis. ‘Ik breng alvast wat verhuisdozen weg. Jij redt je wel, hè?’

Ik knikte, ook al kon ze dat natuurlijk niet zien. Beneden knalde de voordeur dicht en ik haalde opgelucht adem. Dit gaf me wat meer tijd om in de kist van mijn opa te duiken. Ik wilde ontdekken wat er gebeurd was op de dag dat hij voorgoed verdween. Mijn moeder was toen nog een baby, zij kon me maar weinig vertellen. Maar misschien zouden de plakboeken me wél antwoord kunnen geven op mijn vragen.

Mijn oma had na zijn verdwijning nooit meer over mijn opa gesproken. Ze had zelfs zijn naam nooit meer genoemd. Meteen na de verdwijning deed ze al zijn spullen in een kist en zette die op zolder. Niemand mocht er ook maar naar kijken, laat staan hem openmaken.

Soms vroeg ik haar weleens naar mijn opa. Dan keek ze me glazig aan, alsof ze me niet zag of hoorde. Meestal begon ze over iets anders te praten. ‘Eet je bord leeg, jongen,’ zei ze dan. Of: ‘We krijgen een warme zomer dit jaar.’ Maar antwoord geven deed ze nooit.

En nu zou ik haar nooit meer iets over hem kunnen vragen, want een paar weken geleden was mijn oma overleden. Ze was al heel oud. Ik vond het zo gek, en ik was er best verdrietig om. Ze was er altijd geweest, en nu opeens nooit meer. Van de een op de andere dag was ze verdwenen. Eigenlijk net zoals mijn opa.

Voorzichtig rommelde ik door de kist. Mijn opa’s spullen lagen er keurig ingepakt in. Ze waren er niet achteloos in gegooid door iemand die alle herinneringen wilde uit-

wissen. Zijn kleding was zorgvuldig opgevouwen, zijn hoge hoed lag daar weer netjes bovenop. De foto's in de plakboeken waren stuk voor stuk nauwkeurig ingeplakt. Mijn oma was hem niet helemaal vergeten.

Uit een van de plakboeken dwarrelde een oud krantenartikel. Ik zag een zwart-wit foto van mijn opa. Hij droeg een mooi, zwart pak. Naast de foto stond in grote, vette letters:

Marcello Malloni wordt onzichtbaar

Marcello Malloni, de verdwijnartiest, blijft ons verbazen. Gisteren zou hij ons opnieuw een verdwijntruc tonen. Wat zou het deze keer zijn? We stonden in gespannen afwachting met onze camera's en opschrijfboekjes in de aanslag om u, onze trouwe lezers van "De stadsbode", uw dagelijkse krant, mee te laten genieten in beeld, gebaar en verhaal. Beste lezers, wat zich voor onze ogen afspeelde, kunnen we bijna niet navertellen. Want de waarheid is altijd gekker dan de fantasie.

Marcello Malloni rende het podium op.

Zijn vrouw stond naast hem, verkleed als zeemeermin compleet met staart. Ze droeg een paars kledingstuk in haar armen en een vissenkomp met een goudvis erin. Zou hij die vis laten verdwijnen? Nee, hij had andere plannen.

'Dames en heren, jon-

gens en meisjes,' riep Maestro Malloni. 'Vandaag zal ik u verbijsteren met de grootste goocheltruc aller tijden! Zoiets als dit heeft u nog nooit gezien! Ik zal een goudvis laten verdwijnen, en een walvis laten verschijnen! Een goocheltruc om nooit te vergeten! Bent u er klaar voor?'

Zijn vrouw plaatste de vissenkomp in een grote kooi en drapeerde er een doek overheen.

Malloni zette een hoge hoed op zijn hoofd en wij hielden onze adem in.

Wat zou er gaan gebeuren? En toen...

Toen... helemaal niets.

Helemaal niets? vraagt u zich nu af. Hoe bedoelt u?

Beste lezer, u zult zeggen, het is niet waar. Maar ik zeg u, het is zo waar als wat, want uw verslaggever heeft alles met eigen ogen gezien, van het begin tot het einde.

Er bleef niets van Marcello Malloni over, behalve zijn hoge hoed. En toen het doek werd weggetrokken, bleek de kooi ook leeg. Nou

ja, bijna leeg. Alleen de vissenkomp stond er nog.

Er ontstond paniek. Señorita Malloni bleef als versteend staan. Assistenten gooiden het kleed opnieuw over de kooi en trokken het er daarna weer af. Ze hoopten vast dat Marcello Malloni alsnog zou verschijnen. Maar de kooi bleef leeg, op de vissenkomp na. Ook in de hoed zat niets, hoe hard een man van de belichting er ook mee schudde.

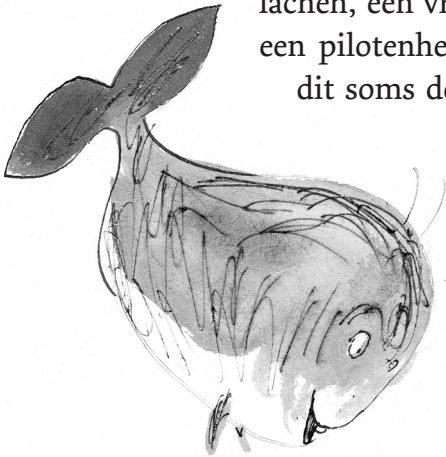

Er dwarrelden alleen een paar speelkaarten uit de hoed op de grond. Die speelkaarten, beste lezers, heeft deze verslaggever zelf nog in handen gehad en speciaal voor u kunnen bestuderen. Er stonden geheimzinnige figuren op. Dat was alles wat er van Marcello Malloni was overgebleven. Men keek ook nog onder het luik onder de kooi. Want het blijkt wel dat de verdwijningen van de heer Malloni meer met verstoppen te maken hebben en maar weinig met toverkunst. Dat is dan wel weer jammer.

Nu rest ons de vraag: waar is Marcello Malloni gebleven? Hij kan toch niet in rook zijn opgegaan? Niemand verdwijnt toch in het niets? Hij zal in elk geval niet door die goudvis zijn opgeslokt. We leven mee met zijn vrouw, die met een kind alleen achterblijft.

Ik las het krantenartikel wel twee, nee drie, nee vier keer! Mijn blik gleed naar de hoed van mijn opa en naar de aanplakbiljetten. Het was gek om te bedenken dat mijn opa zo bijzonder en zo beroemd was geweest, en dat ik, zijn kleinzoon, zo doodgewoon was. Op sommige dagen voelde ik me zelfs onzichtbaar. Op school keek iedereen dwars door me heen.

Ik rommelde verder in de kist. Naast de plakboeken lag een stapeltje oude stripboeken. Ik bladerde erdoorheen. Het waren avonturen van een reizend circus. Allemaal speelden ze zich af in een oud pretpark: Malloni-land. Ik trok mijn wenkbrauwen op. Malloni? Het was wel héél toevallig dat de naam van het pretpark ook onze achternaam was. Te toevallig. Nieuwsgierig dook ik weer in de kist. Er lag ook een stapeltje speelkaarten, ze zagen er wonderlijk uit. Ik pakte ze, schudde ze en bekeek ze uitgebreid. Er stonden circusachtige figuren op: een klein mannetje, een doorgezaagd meisje, een huilende reus met een paraplu, die gek genoeg óók leek te lachen, een vrouw in cowboykleding met een pilotenhelm en... een walvis. Waren dit soms de speelkaarten uit het krantenbericht, de kaarten die waren achtergebleven in de hoge hoed?

Helemaal onder in de kist lag een zakje met papiersnippers. Ik liet ze door mijn vingers glijden.

Waar zouden die van zijn? En waarom zou mijn oma die bewaard hebben?

BAM, dat was de voordeur weer.

‘Lieverd!’ riep mijn moeder naar boven. ‘De opkoper van oma’s spullen is er. Kom je naar beneden?’

Zo snel ik kon graaide ik alle spullen van mijn opa bij elkaar. Ik wist wat me te doen stond: achterhalen wat er werkelijk was gebeurd tijdens de geheimzinnige verdwijning van mijn opa die ik nooit had gekend. ‘Dat ga ik doen,’ zei ik hardop. ‘Ik ga hem zoeken. Ik zal ontdekken wat er met opa is gebeurd!’ Ik rende de zoldertrap af met mijn armen vol met spullen. Bijna liet ik opa’s hoge hoed vallen, daarom zette ik die op mijn hoofd. En toen... verdween ik.

Ik verdween in de hoed van Marcello Malloni, Maestro van Magische Mirakelen.

DE VERDRIETIGE REUS

BAF!

Met een smak kwam ik op een zachte ondergrond terecht. Wat was dat? Het was donker. Ik tastte met mijn handen in het rond. Gras?

Hoe kon het opeens zo pikdonker zijn? Net was het nog dag en nu leek het wel nacht.

Ik knipperde met mijn ogen.

Ik begreep het al. Mijn opa's nogal grote hoge hoed was over mijn ogen gezakt. Wild trok ik hem van mijn

hoofd en toen was het weer dag. Mijn mond zakte open
toen ik om me heen keek. Daarnet was ik nog op zolder en
nu lag ik op een gravveld. Er klonk muziek, het leek wel
een orgel. En ik hoorde een blikken stem:

*'Draai maar, draai maar, alsmaar.
Stap in de molen en ga met me mee.
Draai maar. Alsmaar draai maar!
Stap in, Toni Malloni, de toegang is gratis.'*

